

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Vápovka s.r.o.,** se sídlem Hříšice 63, zast. JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem, se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2012, č. j. 5 Ca 39/2009 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2009, č. j. 6081/2009-14130, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 11. 2008, č. j. SZIF/2008/0317171, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2007.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na definici pojmu skupiny výrobců, zakotvenou v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do

programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“) a čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení Rady č. 1257/1999“), když nařízení vlády č. 655/2004 Sb. bylo přijato za účelem provedení nařízení Rady č. 1257/1999. Žalovaný zdůraznil, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ je vymezena v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a nikoli v § 2 písm. c) téhož nařízení; v posledně uvedeném ustanovení jsou vymezeny toliko přípustné právní formy skupiny výrobců. S ohledem na požadavek eurokonformní aplikace nemůže být za skupinu výrobců považována obchodní společnost založená jedním (jediným) společníkem, a žalobkyně tak nemohla být zařazena do programu a nemohla naplnit ani požadavky § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Jediný společník právnické osoby nemůže zajistit společný odbyt zemědělské komodity, a nemůže tak naplnit základní materiální znak činnosti skupiny výrobců a účel přijetí právní úpravy.

II.
Řízení před městským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 20. 4. 2009, ve které navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a současně přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Žalobkyně poukázala na dikci čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 a bod 15 preambule téhož nařízení a vyjádřila přesvědčení, že definice pojmu „skupina výrobců“ je zcela na národním právu a potřebách národního trhu. Český zákonodárce jej zakotvil do § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., a to bez jakéhokoli omezení počtu společníků. V této souvislosti argumentovala obsahem bodu 3.5. Horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004-2006, věnovaného zakládání skupin výrobců a jejich podpory dotacemi. Žalobkyně je přesvědčena, že § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vymezuje toliko předmět úpravy nařízení s tím, že vymezení pojmů pro účely jeho aplikace je obsaženo v ustanovení § 2. V § 1 žádné vymezení pojmu „skupina výrobců“ obsaženo není, a je tak nesprávný právní názor žalovaného, že skupina výrobců založená jedním (jediným) společníkem nemůže naplnit definiční znaky pro zařazení do programu. Nelze použít striktně jazykový výklad slov „společný“ či „skupina“, nýbrž je třeba vyjít z jednoznačného znění zákona; v této souvislosti poukázala na normu obsaženou v čl. 37 odst. 4 nařízení Rady č. 1257/1999. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje veškeré zákonné podmínky pro začlenění do programu zakládání skupin výrobců. Pokud by měl být požadavek vícero výrobců doveden do důsledků, nemohla by se o dotaci ucházet žádná obchodní společnost, neboť se právně jedná vždy o jediný subjekt, a to bez ohledu na počet společníků.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 8. 2012, č. j. 5 Ca 39/2009 – 49, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1257/1999 a § 1, § 2 písm. c), § 3 a § 5 odst. 1 písm. a) až c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a dále na závěry judikatury správních soudů, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 1 As 23/2011 – 53, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvodu se od nich

odchylovat. Městský soud vyložil, že dotační program Zakládání skupin výrobců vychází z nařízení Rady č. 1257/1999; za účelem konkretizace bylo vydáno nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Příjemcem dotace z programu pro zakládání skupin výrobců může být pouze subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady; skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. musí korespondovat s pojmem seskupení producentů podle čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999, z něhož vyplývá, že seskupení producentů se skládá z „producentů" (množné číslo), kteří jsou členy tohoto seskupení a kteří mají společně uvádět zboží na trh a společně činit přípravy k prodeji, centralizovat prodej a společně dodávat velkoodběratelům a rovněž si stanoví společná pravidla pro informace o produkci.

[5] Městský soud konstatoval, že by bylo zřejmým protimluvem, aby společný odbyt zemědělské komodity byl předmětem činnosti jednočlenné společnosti; musí se jednat o činnost či postup ve shodě více elementů. To odpovídá i účelu dotačního programu, jehož hlavním cílem je podpora zemědělců z nových členských států Evropské unie v podmínkách jednotného trhu, a to na bázi vytváření společných skupin, a tím zvýšení jejich konkurenceschopnosti. Zcela v intencích nařízení Rady č. 1257/1999 pak vymezuje seskupení producentů též nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které pro ně v § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců" a v § 2 písm. c) vymezuje podstatné rysy tohoto seskupení. Dotace z programu Zakládání skupin výrobců může být poskytnuta pouze skupině výrobců, a žalobkyni jako obchodní společnost s jediným společníkem tak nelze pod tento pojem podřadit a dotace jí poskytnuta být nemůže. Městský soud dodal, že podmínkou pro přiznání dotace je podle § 5 odst. l písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. skutečnost, že žadatel byl do programu pravomocně zařazen, přičemž tato podmínka v případě žalobkyně splněna nebyla, a již proto nemohlo být žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace vyhověno. Na učiněných závěrech pak nemůže nic změnit ani dobrá víra žalobkyně, jakož ani případná změna oproti žalovaným dříve zastávaného právního názoru. Teprve u vícečlenných společností lze ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. posuzovat, zda naplňují zde zakotvené další podmínky. Závěrem Městský soud podotkl, že Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006, na nějž žalobkyně odkazuje, je toliko programovým dokumentem přijatým vládou České republiky.

III.
Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobkyně (dále též „stěžovatelka") bránila kasační stížností ze dne 20. 8. 2012, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Poukázala na čl. 33d a bod 15 preambule nařízení Rady č. 1257/1999, jakož i normu obsaženou v čl. 37 odst. 4 nařízení Rady č. 1257/1999 a setrvala na svém právním názoru vyjádřeném v žalobě, totiž že pojem „skupina výrobců" definuje výhradně národní právo a podle potřeb národního trhu. Prováděcí nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vymezuje pojem skupiny výrobců v ustanovení § 2 písm. c), které však žádné omezení co do počtu společníků neobsahuje. Městský soud se podle názoru stěžovatelky řádně nevypořádal ani s námitkou, týkající se Horizontálního plánu rozvoje

venkova pro období 2004-2006. V něm a ani v žádném z platných právních předpisů nelze nalézt oporu pro požadavek minimálně dvoučlenné skupiny výrobců. Použití množného čísla ve spojení „seskupení producentů“, jak na něj poukázal městský soud v napadeném rozsudku, považuje stěžovatelka za irelevantní, když např. v § 461 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), rovněž nelze vycházet z použití jednotného či množného čísla slova „dědic“. Městský soud se nevypořádal ani s námitkou, že pokud by byl požadavek vícečlenné společnosti doveden do důsledků, nemohla by se o dotaci ucházet žádná obchodní společnost, neboť se právně vždy jedná o jediný subjekt, a to bez ohledu na počet společníků.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 9. 2012 navrhl kasační stížnost zamítnout. Poukázal na svoji argumentaci, vyjádřenou v řízení před městským soudem, jakož i v napadeném rozhodnutí, a dále na závěry dalších rozsudků, vydaných v řízení za účasti stěžovatelky a týkající se téže právní otázky. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatelka ze své povahy nemůže naplnit účel nařízení Rady č. 1257/1999, a tedy ani účel nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Jeden producent nemůže tvořit skupinu výrobců, v rámci programu je proto pojmově vyloučena podpora uvádění zboží na trh jedním (samostatným) producentem. Právo na poskytnutí podpory nelze dovozovat v případě obchodní společnosti, která nebyla založena více producenty.

IV.
Posouzení zákonných náležitostí kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

V.
Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatelka naplňuje definiční znaky pojmu „skupina výrobců“, který je podle jejího

názoru v čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 a § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., vymezen bez jakéhokoli omezení co do počtu společníků. Stěžovatelka je přesvědčena, že v žádném z platných právních předpisů nelze nalézt oporu pro požadavek minimálně dvoučlenné skupiny výrobců.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[13] Podle § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. *„toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen ‚skupina výrobců'), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen ‚program') a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen ‚dotace').“*

[14] Podle § 2 písm. c) téhož nařízení *„pro účely tohoto nařízení se rozumí skupinou výrobců obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.“*

[15] Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1297/1999 *„je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl:*
a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.“

[16] Podle odst. 2 téhož ustanovení *„podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.“*

[17] Předmětnou otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti již opakovaně zabýval, přičemž vzhledem k tomu, že jeho jednotlivé senáty dospěly k odlišným právním názorům, byla věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. předložena rozšířenému senátu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 – 100 (dostupné z: <www.nssoud.cz>), judikoval, že *„skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu, více subjektů sdružených ke společnému odbytu.“*

[18] V odůvodnění usnesení rozšířený senát vyložil, že *„při posouzení vlastní sporné otázky rozšířený senát zejména vážil základní účel poskytování dotací, jak je vymezen v nařízení Rady - je jím podpora společného odbytu sledující rozvoj venkova v nových členských státech, který byl náhle vystaven konkurenci jednotného trhu. Nařízení Rady předpokládá v čl. 33d poskytování paušální podpory subjektu, který nazývá ‚seskupení producentů'. Podpora má sloužit k usnadnění zřizování a správního provozu tohoto seskupení, předpokládá se, že seskupení bude mít jednotlivé členy, kteří budou společně postupovat při uvádění zboží na trh*

ve všech fázích tohoto procesu. Výčet těchto fází v čl. 33d odst. 1 písm. b) pak jednoznačně předpokládá společný postup více subjektů. Jazykový výklad pojmu ‚seskupení producentů' neumožňuje jiný závěr, než že se jedná o sdružení několika samostatných zemědělských výrobců, dosud samostatně zajišťujících odbyt produkce. Stejně tak z hlediska smyslu poskytování podpory je logické, že podporovány mají být subjekty, které se spojí ke společnému odbytu a podpora (dotace) jim napomůže nést náklady tohoto spojení, které jim následně, jako silnějšímu subjektu, umožní obstát v tržní konkurenci. Rozšířený senát tedy nepřisvědčil výkladu nabízenému předkládajícím senátem, že smysl a účel dotace může být naplněn činností jediného (jednočlenného) subjektu; pak by totiž nebylo třeba podporovat sdružení výrobců a dotovat právě náklady spojené s jejich sdružováním. Tomuto účelu tedy nemůže vyhovovat zajištění odbytu jedním subjektem, na nějž jsou smluvně napojeny další subjekty jako dodavatelé. Nařízení Rady zjevně necílí na podporu odbytových subjektů, ale na to, aby sami prvovýrobci, mj. i v konkurenci odbytových subjektů, obstáli." (bod 30).

[19] „*Nařízení vlády jak v názvu, tak v konkrétních ustanoveních používá pojmu ‚skupina výrobců', přičemž rovněž předpokládá, že tento subjekt bude zajišťovat společný odbyt vybraných zemědělských výrobků. Pojem je pak přímo vymezen v § 2 písm. c) tohoto nařízení. Rozumí se jím ‚obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity'. Jazykový výklad vede k jedinému závěru, a to, že se jedná o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Tomu systematicky nasvědčují i náležitosti žádosti o zařazení skupiny do programu stanovené v § 4 odst. 2 nařízení vlády, mezi nimiž je i společenská smlouva nebo stanovy skupiny výrobců. Ostatně i ustanovení § 2 písm. e) předpokládá přijetí společných pravidel skupinou výrobců. Stejně tak ostatní ustanovení nařízení vlády tomuto názoru nasvědčují. V podmínkách pro poskytnutí dotace je uvedeno, že všichni členové skupiny výrobců jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, produkujícími alespoň jednu zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců [§ 5 odst. 1 písm. e)] nebo, že všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci prostřednictvím skupiny výrobců; [§ 5 odst. 1 písm. f)]. Nařízení vlády řeší i případy splnění dodavatelských závazků seskupením za některého z členů [§ 5 odst. 1 písm. d) bod 2.], či odpočtu dotace při zpětném prodeji produkce seskupením některému z jeho členů (§ 5 odst. 4). Jednočlenné právnické osoby tyto podmínky nemohou naplnit, a to ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejíž případ řešil první senát, ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným členem je zemědělské družstvo, jako v případě předloženém sedmým senátem. Neobstojí argument, že družstvo je samo o sobě vícečlenným subjektem; vícečlennost totiž musí spočívat ve spojení jednotlivých výrobců, a v daném případě je družstvo jako celek jedním výrobcem; ostatně pokud by tomu bylo jinak, nezakládalo by subjekt jiný (s. r. o.). I vnitrostátní předpis tedy zjevně předpokládá společný postup, společnou činnost několika přímých výrobců; jen takový společný postup je podporován.*" (body 33 a 34). „*Pokud tedy nařízení vlády při definici „skupiny výrobců" jí rozumí obchodní společnost nebo družstvo ve smyslu obchodního zákoníku, nelze to vyložit jinak, než že takový subjekt musí být založen právě skupinou výrobců, tedy více subjekty (výrobci), neboť jen tak lze naplnit další část definice, a to že předmětem činnosti tohoto nově založeného subjektu je zajištění jejich společného odbytu.*" (bod 35).

[20] S posouzením předmětné právní otázky, jak bylo provedeno rozšířeným senátem v citovaném usnesení, se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil i v nyní projednávané věci.

[21] Ze spisové dokumentace se podává, že stěžovatelka je obchodní společností, konkrétně společností s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem je Zemědělské družstvo Hříšice, se sídlem Hříšice 63. Nelze proto než dospět k závěru, že stěžovatelka nenaplňuje základní definiční znak pojmu „skupina výrobců“, když podle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu lze jako skupinu výrobců ve smyslu § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady č. 1257/1999 pojímat výhradně více subjektů sdružených ke společnému odbytu. V případě stěžovatelky se ovšem o takovou množinu více subjektů nejedná, neboť tato má pouze jediného společníka. Poskytování dotací stěžovatelce by tak bylo v rozporu s účelem nařízení Rady č. 1257/1999, které vychází z toho, že podpora (dotace) má sloužit k usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, přičemž se předpokládá, že toto seskupení bude mít jednotlivé členy, kteří budou společně postupovat při uvádění zboží na trh. Musí se jednat o sdružení několika samostatných zemědělských výrobců, dosud samostatně zajišťujících odbyt produkce; podporovány mají být subjekty, které se spojí ke společnému odbytu a podpora (dotace) jim napomůže nést náklady tohoto spojení, které jim následně, jako silnějšímu subjektu, umožní obstát v tržní konkurenci. Smysl a účel dotace tak nemůže být naplněn v případě stěžovatelky jako jediného (jednočlenného) subjektu. Rovněž jazykový, systematický a teleologický výklad příslušných ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vede k jedinému závěru, a to, že se musí jednat o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Pokud pak nařízení vlády č. 655/2004 Sb. při definici pojmu „skupina výrobců“ odkazuje na obecnou právní úpravu obchodní společnosti nebo družstva v § 56, § 221 a navazujících ustanoveních zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, pak ani takový odkaz nemůže nic změnit na tom, že subjekt ucházející se o dotaci musí být založen skupinou výrobců, tedy více producenty tak, aby předmětem činnosti tohoto nově založeného subjektu je zajištění jejich společného odbytu.

[22] Lze tedy uzavřít, že pod pojem „skupiny výrobců“ ve smyslu § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., resp. „seskupení producentů“ ve smyslu čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 nelze řadit stěžovatelku, která nebyla založena skupinou výrobců (seskupením producentů), nýbrž toliko jediným společníkem. Stěžovatelce proto ani nemohla být poskytnuta dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2007, a správní orgány nepochybily, pokud žádost stěžovatelky o poskytnutí takové dotace zamítly.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani navazující námitky stěžovatelky, totiž že se městský soud v napadeném rozsudku řádně nevypořádal s námitkou, týkající se Horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004-2006. Městský soud správně poukázal na jeho právní povahu jako programového dokumentu přijímaného vládou České republiky. Nejedná se o předpis přímo aplikovatelný na projednávanou věc, a jeho obsah a v něm použité formulace jsou tedy pro posouzení věci irelevantní. Stejně tak argumentaci stěžovatelky zněním § 461 odst. 2 občanského zákoníku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako irelevantní, neboť použití jednotného či množného čísla ve slovním spojení „seskupení producentů“ v čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1257/1999 je samo o sobě bez vlivu na posouzení věci. Zdejší soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou, že pokud by byl požadavek vícečlenné společnost doveden do důsledků, nemohla by se o dotaci ucházet žádná obchodní společnost, neboť se právně jedná vždy o jediný subjekt. Jak totiž bylo rozvedeno výše, rozhodujícím kritériem pro naplnění pojmových znaků „skupiny

výrobců“ je právě počet společníků obchodní společnosti, nikoli skutečnost, že obchodní společnost, v níž jsou výrobci sdruženi coby její společníci, představuje sama o sobě subjekt jediný.

VI.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu